

НАШЕ

Газета виходить
з липня 1967 року
щотижня

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 27(669)

Субота, 5 липня 1980 року

Ціна 2 коп.

XXVI З'їзду КПРС — ударну працю!

Нову хвилю патріотичного піднесення, ініціативи і енергії викликала у трудящих Радянської України постанова червневих (1980 р.) Пленуму ЦК КПРС «Про скликання чергового XXVI з'їзду КПРС».

На підприємствах та в об'єднаннях УТОГ, на заводах державної промисловості, в колгоспах і радгоспах, де трудяться нечуваючі, в ці дні проходять багатолюдні мітинги. Члени нашого То-

вариства одностайно схвалюють ленінський курс партії, відзначають великий особистий внесок Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва у здійснення планів комуністичного будівництва і зміцнення миру в усьому світі.

Учасники мітингів визначають шляхи дальшого підвищення ефективності виробництва, якості роботи, беруть соціалістичні зобов'язання на честь наступного форуму комуністів.

ДОБИВАТИСЯ БІЛЬШОГО

З великим інтересом трудівники Київського виробничого об'єднання «Контакт» знайомляться з матеріалами Пленуму Центрального Комітету КПРС, всім серцем сприймають змістовну доповідь на ньому Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва.

Звістка про скликання 23 лютого 1981 року чергового, XXVI з'їзду КПРС викликала в колективі нову хвилю трудового і політичного піднесення. Робітники обговорюють свої можливості, беруть нові, підвищені соціалістичні зобов'язання, щоб високими успіхами у

праці зустріти черговий з'їзд партії.

Бригада, яку я очолюю впродовж багатьох років, виготовляє штепсельні з'єднання ШСВ-20. Колектив наш дружний, тому й досягнення наші показові. Продукція, виготовлена нашими руками, добротна. Ми здаємо її з першого подання без перевірки відділом технічного контролю. Наші вироби атестовані державним Знаком якості.

Досвід, висока професійна майстерність, перехід на нову форму організації праці — метод бригадного наряду — дали змогу нашій бригаді достроково, ще в січні виконати завдання десятої п'ятирічки.

Зараз на нашому трудовому календарі — червень 1981 року.

Старанна праця кадрових робітників слюсарів-електромонтажників К. К. Богданович, Ю. В. Селентів, а також молоді виробничниці Тамари Куки — служать прикладом для багатьох членів нашого колективу.

Ідучи назустріч XXVI з'їзду КПРС, наша бригада бере підвищене соціалістичне зобов'язання: виконати особисті плани 1982 року до 64-ї річниці Великого Жовтня.

Ці трудові досягнення будуть гідним подарунком черговому форуму комуністів.

М. ГАРКАВЕНКО,
бригадир слюсарів-електромонтажників КДВО «Контакт».

Трудівники Чернівецького учбово-виробничого підприємства гаряче схвалюють рішення червеневого (1980 р.) Пленуму ЦК КПРС.

На знімку: заступник директора УВП з виховної роботи Микола Дмитрович Єрмаков під час політінформації знайомить робітників підприємства з доповіддю на Пленумі Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва.

З ПОВНОЮ ВІДДАЧЕЮ

На червневому Пленумі ЦК КПРС підкреслювалося, що треба докласти максимум енергії до того, щоб успішно виконати і перевиконати план завершального року десятої п'ятирічки. Кожен трудівник Миколаївського учбово-виробничого підприємства прагне в ці дні працювати з найбільшою віддачею, глибоко усвідомлюючи завдання — всебірно підвищувати ефективність і якість роботи.

Збагачені досвідом, передові колективи нашого УВП в ці дні беруть підвищені соціалістичні зобов'язання, готуючи гідну

зустріч XXVI з'їзду КПРС. Так, три бригади, які очолюють Л. П. Кривичкий, В. А. Доценко та Я. С. Кулик, взявши на озброєння гасло «Кожній робочій годині — найвищу віддачу!», вирішили план десятої п'ятирічки виконати до 7 листопада цього року.

В. САБОДАШ,
верстатник.

КРАЩИЙ ПОДАРУНОК

Головна тема розмови на Черкаському УВП — матеріали червеневого Пленуму ЦК КПРС, постанова про скликан-

ня чергового XXVI з'їзду партії. Кожен з нас, представників робітничого класу, розуміє, що кращим подарунком форумові буде ударна праця, дострокове виконання планів і соціалістичних зобов'язань завершального року десятої п'ятирічки. Добитися ще вищих результатів — таке рішення колективу нашого підприємства.

Трудівники на мітингу, що відбувся цими днями, намітили нові рубежі, а саме: річний план по випуску продукції завершити на два дні раніше прийнятих зобов'язань, додатково виготовити валової продукції на 20 тисяч карбованців, всього на суму 48 тисяч карбованців.

С. ЦЕЛЕНЬСЬКИЙ,
столяр-складальник.

ПО КРАЇНІ РІДНІЙ

ЕКОНОМИТЬ ЕЛЕКТРОНІКА

«Електроніка в медицині й народному господарстві» — так називається виставка, яка відкрилася у Ленінградському електротехнічному інституті.

Серед експонатів, представлених вузівськими дослідниками, — спеціалізовані центри реанімації, якими вже обладнано клініки Ленінграда, Баку та Ярославля, апаратура для дослідження атмосфери й океану.

Лише торік пошук учених вузу дав змогу зекономити понад двадцять мільйонів карбованців.

ЛАБОРАТОРІЯ ДЛЯ ЮНАТІВ

Чорно-синя троянда розквітла в саду Оніка Залікяна. Дванадцять років віддав виведенню цієї квітки старий садівник з Іджевана.

У його колекції — більш як сто нових видів орхідей, гладіолусів, троянд, тюльпанів. Ділянку непридатної землі, де росла тільки верблюда колючка, працюючі руки дідуся Оніка перетворили в квітучий оазис, і вона є навчальною лабораторією для юних натуралістів. Насіння виведених ним рослин Онік Залікян дарує шкільним ботанічним садам і дендраріям.

ПЕРШИЙ ВИПУСК

Наймолодший вуз Казахстану — Алма-Атинський архітектурно-будівельний інститут випустив перших вихованців.

Студенти успішно захистили дипломні проекти. Їхні теми: доменні печі та агромістечка, елеватори, аеровокзали, інші об'єкти.

Путівку в життя дістали більш

як 300 архітекторів, спеціалістів сільського, промислового й цивільного будівництва.

ВСЕСВІТ СТАЄ БЛИЖЧИМ

Властивості найбільших структурних одиниць Всесвіту — галактик та їх скупчень — були предметом обговорення на Всесоюзній конференції астрономів, яка проходила в Боржомі.

В її роботі поряд із радянськими астрофізиками взяли участь спеціалісти Болгарії та НДР. Учені обмінялися думками про різноманітні фізичні явища, пов'язані зі світом галактик, — потужні радіо- і рентгенівські випромінювання, величезні виділення енергії в галактичних ядрах та інші процеси. На конференції відзначалося одне з великих відкриттів останніх років — виявлення яскравих тіл на відстані багатьох мільярдів світлових років від Землі. Їх виявлено з допомогою радянського оптичного телескопа з найбільшим у світі дзеркалом.

П'ЯТА ТРУДОВА

Усі старшокласники білоруських шкіл у дні літніх канікул працюватимуть на виробництві.

Багатьох школярів приймуть табори праці й відпочинку в містах і райцентрах, колгоспах і радгоспах. Один із них відчинив двері в селі Орешиця Клецького району. Створений землеробами місцевого колгоспу «Труд» з допомогою шефів — робітників Мінського верстатобудівного заводу імені Кірова, він зможе прийняти за літо близько 500 старшокласників, яких із нетерпінням чекають колгоспні овочівники, будівельники, садівники.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ

МОРСЬКОГО І РІЧКОВОГО ФЛОТУ

ГОЛУБИ ТРАСИ

ЦИФРИ І ФАКТИ

5 лютого 1918 року Рада Народних Комісарів прийняла декрет про націоналізацію торгового флоту. Цей документ поклав початок організації морських і річкових перевезень у молодій соціалістичній державі.

Перший п'ятирічний план суднобудування було затверджено 13 березня 1925 року. В ті роки торговий флот країни поповнився 66 суднами загальною вантажопідйомністю 187 тисяч тонн.

Половина перевезень суховантажних суден Міністерства морського флоту СРСР припадає на пароплавання України.

Судна Чорноморського, Азовського і Дунайського пароплавання щороку перевозять більш як 20 мільйонів тонн вантажів і десятки мільйонів пасажирів.

Понад 40 мільйонів тонн вантажів і близько 25 мільйонів пасажирів перевозять судна Головірчфлоту при Раді Міністрів УРСР.

За роки десятої п'ятирічки вантажооборот морського транспорту в республіці має зрости в 1,3 раза, річкового — на 22 проценти.

Морські пароплавання республіки в нинішній п'ятирічці поповнилися спеціалізованими суднами нових типів — контейнеровозами, рождерами з горизонтальними способами навантаження і вивантаження, великотоннажними балкерами. Більш інтенсивно відбува-

ється оновлення пасажирського флоту.

Стали до ладу і працюють контейнерний термінал і перший у країні цех по виробництву великовантажних контейнерів в Іллічівську, високопродуктивний рудонавантажувальний комплекс у Миколаївському морському порту.

Рік у рік ширяться зовнішньоторговельні зв'язки нашої країни. Щороку міждержавними морськими трасами, які зв'язують СРСР з іншими країнами світу, перевозиться майже 200 мільйонів тонн вантажів. Рейси нашого транспортного флоту пролягають більш як у 1200 портів усіх континентів.

Другий рік діє одна з найбільших у світі поромних переправ між Іллічівськом і Варною. По мосту дружби, який складається з двох радянських і двох болгарських поромів, уже переправилися сотні тисяч вагонів з зовнішньоторговельними вантажами обох країн.

На Дунаї радянські, угорські, болгарські і чехословацькі організації створили спільне судноплавне підприємство «Інтерліхтер», яке перевозить вантажі з морських і річкових портів Дунаю в Індію, країни Південно-Східної Азії.

(РАТАУ).

МАТЕРІАЛИ ПЛЕНУМУ ЦК КПРС

Окремою брошурою випущено матеріали Пленуму Центрального Комітету КПРС, який відбувся 23 червня 1980 року. В неї ввійшли інформаційне повідомлення про Пленум ЦК КПРС, постанова про скликання чергового XXVI з'їзду КПРС, доповідь Генераль-

ного секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва, постанова про міжнародне становище і зовнішню політику Радянського Союзу.

Брошуру випустив Політвидав масовим тиражем.

(ТАРС).

ЩОБ НЕ БУЛО ПРОСТОЇВ

На механічний дільниці Дніпро-дзержинського учбово-виробничого підприємства, яку очолює майстер Микола Хомич Шаповалов, трудяться 39 робітників різних спеціальностей: токарі, слюсарі-ремонтники, слюсарі-інструментальники. Від їх злагодженої праці залежить безперебійна робота всього обладнання, а, значить, і в цілому підприємства.

Цього дня ми познайомилися зі струвальником Віталієм Івановичем Склярком. Сьогодні він вирізає шпоночні рівчачки для цвяхувального автомата.

— День на день не схожий, — розповідає робітник. — Буває протягом зміни виготовляю по 15—16 найрізноманітніших деталей, інколи ж, часом, в день як змайструеш одну деталь — і то добре. Але не це головне...

Вслухаєшся в розмірковування Віталія Івановича, і подумки уявляєш: стоїть бездіяльна машина, в якій вийшла з ладу, можливо, якась крихітна деталь, але без неї не запустиш у дію механізм. Чим швидше змайструють її ремонтники, тим меншими будуть втрати робочого часу.

— Дуже важливо знати майже всі основні вузли верстатів, — продовжує пояснювати передовий робітник. — Тоді, прикинувши, відразу збагнеш, що й до чого. Адже

в нашій роботі повинна тісно переплітатися кількість і якість.

Робота слюсаря-інструментальника цікава тим, що відзначається вона новизною. Механічного виконання роботи немає і не може бути. В цьому переконаний Лазар Веніамінович Черняк, — людина, чий творчий пошук дивує інженерів.

Захопившись розповіддю, Лазар Веніамінович не помітив, як у його руках опинився невеликий шматочок крейди. Він не тільки розповідає, а й пояснює. Щоб усім було зрозуміло, над чим він зараз трудиться.

— Раніше цю деталь виготовляли інакше. Внаслідок чого пристосування псувалося дуже швидко і виходило з ладу. Тепер це робиться ось як...

Мізнає дві-три хвилини, і нам, стороннім людям, стає зрозумілим задум спеціаліста.

Господарський підхід до справи — ось одна з головних рис характеру Лазара Веніаміновича. Подовжити строк служби деталей, механізмів — таке завдання поставив перед собою слюсар-інструментальник. І добивається своєї мети.

Значний внесок раціоналізатора і в роботу виробничого.

— Для того, щоб виходило все, як слід, треба багато знати, — роз-

повідає Л. В. Черняк. — Я опанував багатьма суміжними спеціальностями, добре знаю виробництво. Інколи доводиться і посперечатися, відстоюючи свою правоту. Переважною більшістю я виходжу переможцем. Теоретично розроблене креслення інколи дає похибки. Я не помиляюся, бо практично вже в кресленнях розпізнаю обриси майбутнього виробу.

Дев'ятнадцять років — такий стаж на підприємстві слюсаря-ремонтника Василя Миколайовича Бігуна. Сьогодні він лагодить прес для штампування деталей меблевої петлі. Робота кипить у його руках. Великий досвід дає змогу йому і його товаришам працювати старанно, високопродуктивно.

Наставники, висококваліфіковані спеціалісти — робітники механічного дільниці роблять все, щоб підприємство успішно виконувало планові завдання та соціалістичні зобов'язання.

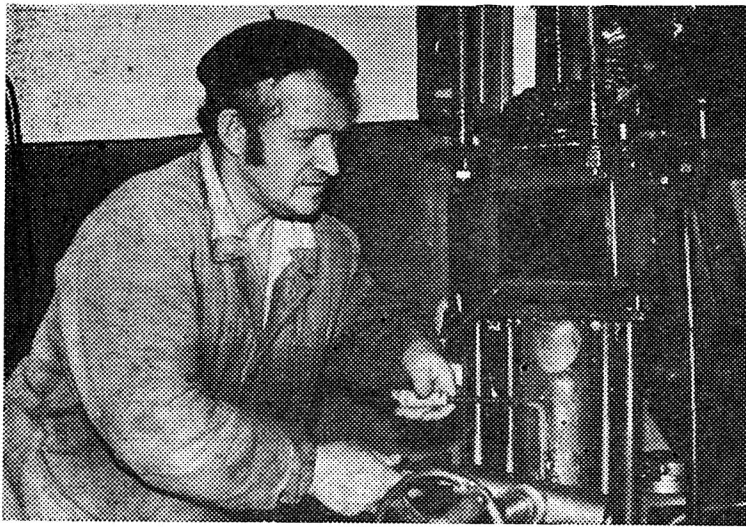
В цьому — велика заслуга досвідченого майстра, а також молодих товаришів, переважна більшість яких комсомольці. Це й Сергій Санжара, Олександр Майгуров, Володимир Шепель, Василь Сорока та інші.

С. АРКАДЬЄВ.
м. Дніпродзержинськ.

У відділі головного механіка Чернівецького учбово-виробничого підприємства трудиться ударник комуністичної праці, штампувальник Володимир Олександрович Слезко. Багатий виробничий досвід, висока професійна майстерність, творчий підхід до справи дають змогу кадровому робітникові не тільки виконувати, але й значно перевищувати денні виробничі завдання. Володимир Олександрович добивається, щоб норма виробітку у нього досягала 130—135 процентів.

Кількість і якість повинні крокувати в ногу. Це правило добре усвідомив штампувальник. Звання «Відмінник якості» безперечно, говорить само за себе.

На знімку: В. О. Слезко.
Фото І. МИНЕНКА.

Разом з головою місцевому профспілки Людмилою Василівною Тарасюк і заступником директора Ужгородського УВП-2 з виховної роботи Клавдією Степанівною Говтін у відвідала всі дільниці підприємства. Бачила добре оформлені соціалістичні зобов'язання, «Листки трудової слави», які показують, як працює кожна швачка протягом року. Біля багатьох прізвищ через усі клітинки червоними літерами написано: «Виконала п'ятирічку». Таких на УВП-2 багато. До 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна з п'ятирічним завданням справилось понад 100 трудівників.

Людмила Василівна Тарасюк розповідає:

— Щокварталу, не пізніше 16 числа наступного місяця, на розширеному засіданні місцевому, адміністрації та бюро первинної організації УТОГ ми визначаємо кращу дільницю. Потім в урочистій обстановці, в основному на загальних зборах колективу, вручаємо перехідний Червоний прапор і премії. В індивідуальному змаганні підсумки підбиваємо щомісяця.

В адміністративному приміщенні УВП-2 знаходиться стенд «Переможець соціалістичного змагання». Сюди заносять дільницю, яка вийшла переможцем за квартал, прізвище майстра, кращих передовиків бригади. Стенд розташований поблизу бухгалтерії з тією метою, щоб усі бачили, хто сьогодні є маяком.

На подвір'ї підприємства знаходиться дошка «Фактичне виконання плану виробничими дільницями». Її заповнюють щодня, вказуючи, на скільки процентів та чи інша дільниця виконала план.

Визначаючи переможця між дільницями, на підприємстві керуються спеціальними умовами, що включені в колективний договір. Ці умови — чітка система оцінок, котра допомагає протягом року вчасно помічати недоліки, відставання, і оперативно ліквіду-

вати їх. За кожен виробничий показник присуджується певне число балів. Щоб перемогти, дільниця повинна виконати план з валу, випускати якісну продукцію, не порушувати трудової дисципліни і громадського порядку та інше.

— На нашу думку, система оцінок у змаганні має увібрати в себе якомога більше вимірів, врахувати, зокрема, моменти, які визначають мікроклімат в колективах, — говорить голова місцево-

цехах, і, судячи з протоколів, підсумки підбивають своєчасно. Як і належить, до колективної угоди включено умови соціалістичного змагання. З ними робітників було ознайомлено на загальних зборах. Та на цьому профспілкова організація обмежилася. Минув деякий час і більшість працюючих давно забули про ті умови. Та й були вони якісь загальні, поверхові. Чим керується місцевком, визначаючи переможця, відомо лише йому.

А ДОСВІД — ПОРУЧ

му. — А головне — трудівники мусять добре знати ці умови. Тому ми вивісили їх у цехах. Кожен член колективу може бачити, за що його дільниця набирає балів, за що втрачає, самостійно визначити можливості і шанси на успіх. А це змушує швачок цікавитися і вболівати не тільки за справу свого колективу, а й за суперників по змаганню.

Зрозуміло, що це несе нові паростки ініціативи, мобілізує на заповнення кращого досвіду, на підтримання почину передовиків і веде до успішного виконання планів і соціалістичних зобов'язань.

У колективі УВП-2 48 ударників десятиріччя, 31 швачку нагороджено знаком «Переможець соціалістичного змагання». Колектив підприємства нагороджений грамотою Закарпатського обкому Компартії України, облвиконкому і облпрофради. У четвертому кварталі минулого року підприємство вибороло друге місце в Ужгороді і нагороджене Грамотою.

Зовсім інакше поставлено гласність соціалістичного змагання на Ужгородському УВП-1. Тут також зобов'язання вивішені у всіх

— Ми не допрацювали, — погоджується заступник голови місцевого комітету профспілки Степан Васильович Шпонтан.

У квітні наша країна і все прогресивне людство відзначало 110-у річницю з дня народження В. І. Леніна. Активно включилися у соціалістичне змагання за дострокове виконання і робітники УВП-1. Сімнадцять трудівників виконали особисті п'ятирічні завдання до цієї дати. Та видатною подією в житті підприємства це не стало. Через деякий час переможцям було вручено грамоти й премії, але зробили це неоперативно, не розкрили суті досягнень переможців змагання. А без порівняння результатів учасників змагання трудове суперництво взагалі не мислимо. Промовчала про переможців і стішнівка «Меблевік» (редактор О. С. Білоцерківський).

Забувають про моральний фактор на підприємстві і тоді, коли вручають нагороди. Тут чомусь вирішили, що найкраще це робити на політінформаціях.

При вході на підприємство стоїть стенд «За культуру виробнич-

КОЛИ ПРОФЕСІЯ ДО ДУШІ

Любов Миколаївну Овсяник — технолога швейного виробництва об'єднання «Електрик» — я застав на робочому місці.

— Зараз у нас гаряча пора, — розповіла вона. — Впорядковуємо норми витрат тканин. Робота ця копійка. Затверджуючи зразки-еталони, я була спокійна, бо сама брала участь в підготовчому процесі і цілком впевнена в якісному виконанні цієї роботи.

Вісім років Любов Миколаївна трудиться в колективі. Прийшла сюди після закінчення технікуму легкої промисловості. Та не відразу стала технологом.

Начальник швейного цеху Л. М. Никифорова пояснює:

— Після студентської лави молодим спеціалістам не вистачає практичних навичок. Найкращою школою для них є виробничі колективи. З перших днів роботи ми оточили дівчину увагою, впадо в око трудолюбство молодого спеціаліста.

Любу оформили на посаду

змінного контролера по прийому готової продукції, а згодом вона стала виробничим майстром зміни. Коли ж виникло питання про заміщення вакантної посади інженера-технолога цеху, думки керівників співпали — зупинилися на її кандидатурі.

— Професія цікава, коли про неї знаєш багато, коли вдосконалюєш навички, — каже Л. М. Овсяник про свою роботу. — Мій девіз — працювати якомога краще, більше знати.

Люба продовжує своє навчання в інституті, готується до захисту диплома.

Велику роботу проводить технолог з робітниками. Вона розкриває шляхи, що ведуть до поліпшення якості продукції, дбає, аби не було порушень технологічної дисципліни.

Одне слово, інженер-технолог Л. М. Овсяник робить все, щоб успіхи свого колективу постійно примножувались.

Ю. ГЕР.

ДО НОВИХ ПЕРЕМОГ

З великим хвилюванням сприйняли трудівники Білоцерківського УВП, як і всі радянські люди, постанову червневого (1980 р.) Пленуму ЦК КПРС про скликання 23 лютого 1981 року чергового XXVI з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу, як краву, глибоко змістовну доповідь на Пленумі Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва.

В трудовому колективі відбувся мітинг, на якому виробничники заявили про свою тісну згуртованість навколо рідної партії, відданість її Центральному Комітету, Політбюро на чолі з вірним продовжувачем справи В. І. Леніна — товаришем Л. І. Брежнєвим, запевнили, що ще ширше

розгорнуть прапор соціалістичного змагання на честь наступного форуму комуністів країни.

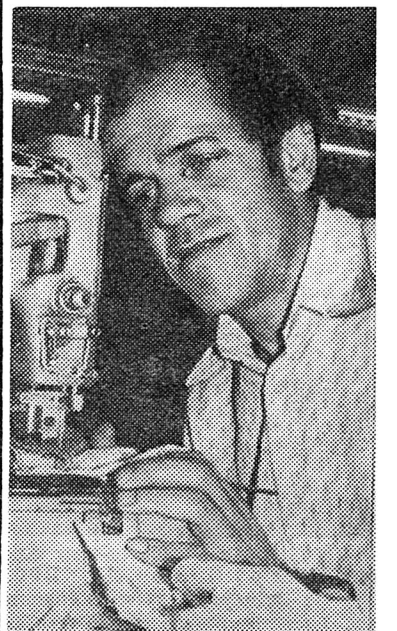
З інформацією про пленум на мітингу виступила секретар партійної організації УВП Н. Г. Гульдшова.

Висловлюючи настрій багатьох своїх товаришів по праці, виступаючи — начальник цеху П. І. Салай, швачки Т. Северищенко, О. Мельниченко, контролер ВТК Ф. А. Карук — закликали виконати план останнього року десятиріччя не до 25 грудня, як намічалось раніше, а до 22, тобто на три дні раніше.

План двох місяців наступного року виробничники зобов'язуються виконати до дня відкриття з'їзду, а десяту п'ятирічку — до 1 жовтня.

Звернення передовиків виробництва знайшли гаряче схвалення в колективі УВП.

М. ГЕОРГІЄВА.

ва». На ньому біля кожної бригади вивішуються різнокольорові жетони, які означають оцінку її роботи. Зважте, не цифровий показник, а просто оцінка: «добре», «задовільно», «погано»... Хіба це може піднімати ентузіазм в учасників змагання? Як би не замислювалися трудівники над тим, які ж показники у тієї бригади, що вийшла переможцем, не так легко про це дізнатися.

Та коли до цього додати ще й той факт, що на стенді «За культуру виробництва» в травні висіли жетони за січень, то стає зрозуміло, як тут дбають про гласність трудового суперництва. А її недооцінка, а також порівняльності досягнутих результатів — це недооцінка самої суті соціалістичного змагання. Така постановка цієї важливої справи відбивається на результатах виробничої діяльності підприємства. Так, в окремій місяці нинішнього року підприємство неритмічно випускало продукцію, 4,9 процента меблевіків від загальної кількості робітників-виробників не справляються з виконанням змінних норм виробітку.

Серед головних напрямів організаційної, масово-політичної, ідеологічної роботи по мобілізації трудових колективів на дострокове виконання планових завдань і взятих соціалістичних зобов'язань вирішального року п'ятирічки, важливу роль покликане відіграти всебічне розгортання соціалістичного змагання, його орієнтація на якісні показники, розповсюдження передового досвіду, передових форм і методів роботи, які сприяють піднесенню продуктивності праці.

Піднести рівень трудового суперництва серед меблевіків — важливе і невідкладне завдання профспілкової і первинної організації УТОГ Ужгородського УВП-1. За досвідом не треба далеко йти. Він поруч, на УВП-2.

С. МАЙДАННИК,
спец. кор. «Нашого життя».

Старанно трудиться на Івано-Франківському учбово-виробничому підприємстві Юрій Федорчук. Операція, яку він виконує, звичайна — він пришиває гудзики до чоловічих сорочок. «Ударник комуністичної праці» — це почесне звання присвоєно передовику виробництва за те, що вмів він працювати з душею, на совість.

Щоденно підбиваючи підсумки виконання змінних норм, переконується в справедливості сказаного: 120 процентів ось його трудовий показник.

А після роботи Юрія Федорчука можна побачити в Будинку культури. Як активний член любительської кіностудії, робітник багато вільного часу віддає улюбленій справі: робітник фотографує передових трудівників свого цеху.

На знімку: Ю. Федорчук.

Фото М. ХАРКІВСЬКОГО.

НЕВТОМНІ РУКИ ТРУДІВНИЧІ СВЯТО ВИПУСКНИКІВ

Вранці, зігріте першим промінням сонця, пробуджується місто. Тисячі трудівників поспішають на роботу.

Разом з ними йде на Луцький завод культурно-побутових виробів Леся Олександрівна Никитюк. І щоразу якось хвилюється: що то принесе їй цей день...

Сімнадцятилітньою дівчиною прийшла Л. Никитюк на підприємство. Її направили у цех м'яко-набивних іграшок. Саме тут дівчині робота видавалася легкою і цікавою. Та згодом вона переконаталася, що то не так. Для того, щоб виготовити ту чи іншу іграшку, треба мати, зрозуміла, неабиякий хист і вміння.

Спочатку нічого не виходило. Молодій робітниці, звісно, бракувало досвіду. Та на допомогу прийшли подруги по роботі.

Вони радили, як краще організувати той чи інший процес, операцію, щедро ділилися виробничим досвідом. З вдячністю згадує тепер Л. Никитюк свою першу наставницю Євгенію Василівну Мельник. Саме вона передала

молодій робітниці всі свої професійні «секрети».

За короткий час, завдяки своїй наполегливості, працелюбству, Леся Олександрівна вийшла у правофлангові.

Під її правними руками народжуються симпатичні чебурашки, зайчики, собачки, ведмедики. Продукція, виготовлена трудівницею, відзначається високою якістю, привабливим зовнішнім виглядом. Свої вироби Л. Никитюк здає завжди з першого пред'явлення. Аж не віриться, що все це зроблено її руками.

— Роботою Лесі Олександрівни ми задоволені цілком, — говорить змішаний майстер Є. В. Капинус. — На неї завжди можна покластися, впевнені щораз, що не підведе.

Характерною рисою Л. Никитюк є і те, що прагне вона працювати там, де важче, складніше. Коли на заводі почали освоювати виробництво іграшок-сувенірів до Олімпіади-80, робітниця попросила доручити цю справу і їй. Знала, що бере на себе неабияку відповідальність. Адже виготовля-

ти такі вироби доручали лише найбільш кваліфікованим.

Радісно стало на душі у Лесі Олександрівни, коли щойно виготовлений нею олімпійський ведмедик ніби посміхнувся їй.

Свої виробничі завдання робітниця, як правило, виконує на 150 процентів, звичайно ж, при хорошій якості робіт.

За сумлінну працю вона неодноразово нагороджувалася грамотами, цінними подарунками, знаком «Переможець соціалістичного змагання». У цьому році товариш по роботі вітали Л. Никитюк з присвоєнням звання «Ударник комуністичної праці».

Поруч з Лесею Олександрівною у цеху працюють швейми нечужі робітниці, такі, наприклад, як Л. Ковальчук, М. Морозюк. Вони в усьому рівняються на свою старшу подругу, прагнуть новими трудовими здобутками юзаменувати завершальний рік десятилітньої роботи, гідно зустріти XXVI з'їзд КПРС.

Н. ТРОЯН.

м. Луцьк.

Продуктивність праці робітників Ужгородського УВП-2 значною мірою залежить також і від справності швейного обладнання. Про це постійно дбає слюсар-наладчик п'ятого розряду Роман Йосип Олександрович.

Ремонт спецмашин він завжди проводить якісно і швидко, робітниці задоволені режимом роботи машин, на яких вони працюють.

На знімку: ударник комуністичної праці Й. О. Роман за роботою. Фото Г. МІНЬКА.

РІВНЯТИСЯ НА ПЕРЕДОВИКІВ

У Бердичівському клубі УТОГ відбувся зліт нечужих передовиків промисловості і сільського господарства.

Члени Товариства, сказала в доповіді голова міжрайвідділу УТОГ В. В. Шаповал, широко розгорнули соціалістичне змагання під девізом: «Жити, працювати і боротися по-ленінському, по-комуністичному».

Чимало передовиків промисловості і сільського господарства вже виконали свої особисті п'ятирічні завдання. Це — Т. А. Білецька, І. Г. Миргородський, А. І. Білярський, Р. А. Писенко.

Нечужі трудяться якісно, високопродуктивно. Багатьом з них присвоєно почесне звання ударника комуністичної праці, зокрема, С. П. Богуш, П. М. Руденко та інші.

В обговоренні доповіді взяли участь швачки Т. О. Білецька, Р. О. Писенко та інші.

Інструктор з організації роботи обласного відділу УТОГ О. В. Юр'єва повідомила учасників

зльоту: в обласному соціалістичному змаганні, присвяченому 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна, колектив Бердичівського клубу УТОГ виборов прете місце, за що його нагороджено почесною грамотою.

На зльоті сімнадцяти передовиків вручили грамоти. Їх одержали: швачка взуттєвої фабрики Ф. Б. Ковтун, буяківниця колгоспу «Маяк» Ружинського району О. У. Ярошевська, комірниця колгоспу ім. Постишева А. Я. Шеретун, столяр цього ж колгоспу П. О. Колесник.

Учасники зльоту прийняли Звернення, в якому закликали всіх членів УТОГ виконувати денні виробничі завдання на 110—120 процентів, здавати продукцію тільки доброї та відмінної якості, підвищувати врожайність сільськогосподарських культур та продуктивність тварин.

На закінчення зльоту відбувся «Голубий вогник».

П. РУДЕНКО.

Вшанування переможців

Минулої суботи в актовому залі Будинку відпочинку «Сосновий бір» на урочисті збори, присвячені підсумкам роботи за перше півріччя, зібралися передові виробничники Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт», представники адміністрації, партійної, профспілкової та комсомольської організацій, первинної організації УТОГ.

Збори відкрив голова заводського комітету профспілки Б. П. Василюшин. Він відзначив, зокрема, що колектив підприємства постійно піклується про зростання продуктивності праці, зміцнення трудової та виробничої дисципліни, поліпшення якості продукції. За високі показники у праці по достроковому виконанню п'ятирічного плану та взятих соціалістичних зобов'язань на честь 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна значну групу робітників та передові бригади нагороджено

Почесними Ленінськими грамотами.

Заступник директора об'єднання з виховної роботи І. Т. Криволапов у своєму виступі торкнувся питань, що стосуються дальшого підвищення ефективності виробництва і поліпшення якості продукції кожним робітником, зростання їх трудової свідомості, розвитку почуття відповідальності за доручену справу.

Заступник голови заводського комітету профспілки М. М. Кузниченко зачитав наказ директора про нагородження передовиків Почесними Ленінськими грамотами. Їх одержують робітники: М. Є. Герасимець, І. А. Коберницька, Є. М. Буренок, Р. І. Смотров та інші.

Після урочистих зборів відбулося масове гуляння в парку культури і відпочинку Пушкі-Водиці.

М. ГЕРАСИМОВА.

ЙОГО ЖИТТЯ—ПРИКЛАД

Сьомого липня ц. р. виповнюється 90 років з дня народження організатора і першого голови Центрального правління Всеросійського товариства глухих Савельєва Павла Олексійовича. Все його життя — яскравий приклад для нечужої молоді.

Народився П. О. Савельєв у сім'ї бідного селянина колишньої Саратовської губернії. Початкову освіту здобув у школі, а потім, незважаючи на глухоту, набув різнобічних знань завдяки самоосвіті. Ще підлітком, навчившись слюсарній справі, працював у приватній майстерні в м. Саратові до 1918 року.

Переїхавши до Москви, він взяв активну участь у створенні Всеросійської спілки глухонімих, виконуючи на громадських засадах обов'язки її секретаря. 1920 року Павло Олексійович вступає до лав Комуністичної партії, і незабаром організовує перший у Росії осередок РКП(б) глухонімих, яким керував до 1926 року. Московський партосередок став тим фундаментом, на якому виросло Всеросійське товариство глухих.

Використовуючи дані Всесоюзного перепису населення 1926 року і ділові зв'язки з активом на місцях, встановлені через газету «Жизнь глухонемых» (організатором і громадським редактором якої він був), Павло Олексійович розробив і здійснив основні заходи для об'єднання розрізнених тоді місцевих організацій Товариства для підготовки до скликання першого установчого з'їзду.

26 вересня 1926 року П. О. Савельєва було обрано головою Центрального правління Всеросійського товариства глухонімих. Згодом його неодноразово переобирали на цей пост. У 1949 році за станом здоров'я П. О. Савельєву було призначено персональну пенсію республіканського значення, але він не міг залишатися без роботи, і через рік знову почав працювати, очоливши Московську обласну організацію Товариства.

П. О. Савельєв був організатором і директором першої в Радянському Союзі театральної професійної студії глухих, що згодом стала базою для театру міміки і жесту. У 1958 р. Павло Олексійович вий-

шов на заслужений відпочинок, але продовжував брати активну участь в партійній і громадській роботі ВТОГу, передавати свій великий життєвий досвід і знання молодим працівникам Товариства. За його ініціативою і безпосередньою участю було прийнято ряд

постанов Радянського уряду про заходи по дальшому обслуговуванню глухонімих і глухих, а також проведено велику організаторську роботу для їх втілення в життя.

П. О. Савельєв зробив великий внесок в справу всеобщу глухонімих дітей дошкільного і шкільного віку, в розвиток загальної, середньої і вищої освіти глухих.

Неодмінну практичну допомогу подав П. О. Савельєв братнім союзним республікам — Україні, Білорусії, Грузії та іншим у створенні республіканських товариств. Павло Олексійович бував у Харкові, Києві і надавав практичну допомогу УТОГ в його організаційно-господарському зміцненні.

У грізні дні Великої Вітчизняної війни П. О. Савельєв доклав багато сил і енергії для виконання заклику Комуністичної партії і Радянського уряду «Всі сили народу — на розгром ворога». Десятки тисяч кваліфікованих глухих робітників на оборонних заводах

15 років знову сіла за парту. Вчилися дуже старанно, за три роки не мала жодного пропуску без поважної причини, завжди була взірцем для учнів. Та й на УВП вона в передових — ударниця комуністичної праці, член місцевого.

Добрими знаннями на екзаменах порадували учителів Г. Сидоркова, яка отримала майже всі п'ятірки і разом з атестатом їй вручено грамоту за відмінні знання літератури та історії, В. Миронюк, Р. Матвієнко, А. Попадюк, Г. Козя, С. Сторч.

Так, важко було працювати та вчитися: після робочого дня — п'ять годин за партою. Але тимчасові труднощі подолані, і коли вони позаду, приємно відчувати себе переможцем.

Багато добрих, теплих побажань було висловлено випускникам. Гаряча щирість відчувалася в учнівських словах подяки на адресу педколективу, з якими виступили Г. Сидоркова і П. Аркуш. На згадку школі учні подарували портрет В. І. Леніна.

Надією і опорою підприємства на закінчення вечора назвала випускників директор УВП Г. Громова.

— Невдовзі завершиться будівництво нашої нової фабрики, — сказала вона. — Обладнання і устаткування на ній буде сучасне і складне, працювати буде на ньому ви, люди з освітою, знаннями. Вимоги часу потребують на підприємстві освічених людей і ми впевнені, що ви вміло будете керувати найсучаснішою технікою, з честю виконуючи виробничі завдання.

Л. БИСТРИЦЬКА,
вчителька вечірньої спецшколи № 28 робітничої молоді.

постанов Радянського уряду про заходи по дальшому обслуговуванню глухонімих і глухих, а також проведено велику організаторську роботу для їх втілення в життя.

П. О. Савельєв зробив великий внесок в справу всеобщу глухонімих дітей дошкільного і шкільного віку, в розвиток загальної, середньої і вищої освіти глухих.

Неодмінну практичну допомогу подав П. О. Савельєв братнім союзним республікам — Україні, Білорусії, Грузії та іншим у створенні республіканських товариств. Павло Олексійович бував у Харкові, Києві і надавав практичну допомогу УТОГ в його організаційно-господарському зміцненні.

У грізні дні Великої Вітчизняної війни П. О. Савельєв доклав багато сил і енергії для виконання заклику Комуністичної партії і Радянського уряду «Всі сили народу — на розгром ворога». Десятки тисяч кваліфікованих глухих робітників на оборонних заводах

замінили своїх чужих товаришів, що пішли на фронт і працювали за двох-трох. Високий патріотизм проявили члени Товариства в збиранні коштів на побудову бойових машин: літака і танка «Воговець».

У 1942 році П. О. Савельєв на чолі делегації від ЦП ВТОГ на передових позиціях фронту передав Н-ській бронетанковій частині танк Т-34 «Воговець», побудований на кошти, зібрані членами Товариства. Нечужі чимало відправили на фронт теплих речей і подарунків захисникам Вітчизни. Поранені і контужені по слуху воїни, що лікувалися в тилу, були оточені особливою увагою місцевих організацій Товариства. За надану допомогу фронту від Верховного Головнокомандуючого Червоною Армією П. В. Сталіна на адресу ЦП ВТОГ і багатьох організацій Товариства надійшло ряд телеграм-подяк.

Величезну роботу провів П. О. Савельєв по відновленню зруйнованих фашистами підприємств, культурно-просвітних закладів ВТОГу у Брянській, Воронежській, Смоленській, Курській, Орловській та інших областях.

За багаторічну, бездоганну і плодотворну діяльність, активну участь в громадсько-політичному житті країни партія і уряд високо оцінили самовіддану працю Павла Олексійовича. За рішенням ВЦБК від 30 листопада 1931 року його було удостоєно звання Героя Праці, нагороджено Почесною Грамотою Президії Верховної Ради РРФСР та багатьма іншими нагородами.

П. О. Савельєва неодноразово обирали до складу партійних і радянських органів, протягом п'яти скликань він був депутатом Московської Ради робітничо-селянських і Червоноармійських депутатів.

Помер Павло Олексійович на порозі свого 85-річчя — 20 червня 1975 року. Його ім'я присвоєно Саратовському будинку культури глухих.

Вірний син Комуністичної партії П. О. Савельєв все своє життя присвятив служінню Батьківщині.

І. САПОЖНИКОВ.

У селищі Садгора, поряд з чотириповерховими будинками, в яких живуть робітники Чернівецького учбово-виробничого підприємства, розташований Будинок культури глухих.

Очолує культосвітній заклад Бела Марківна Зеліман. Комуніст з 35-річним стажем, понад 25 років працює у нашому Товаристві.

Її помічниця — Людмила Миколаївна Єрмакова — тривалий час вела роботу Червоного кутка у гуртожитку. Нині вона працює на виробництві, а весь вільний час віддає Будинку культури. Вона і перекладач, і завідувача постановкою частиною драмгуртка.

Разом з ними наполегливо трудяться художній керівник і балетмейстер Лариса Петрівна Клішова, бібліотекар Лариса Іванівна Привалова, завідувача господарством Олена Василівна Білякова, перекладач Галина Сергіївна Ганас, технічні працівники Наталія Андріївна Клименко та Ніна Олександрівна Трайстер.

Дружний колектив культпрацівників за участю широкого активу проводить велику політико-виховну і культурно-освітню роботу. Немає дня, щоб тут не відбувалися заходи: чи то заняття гуртків художньої самодіяльності, демонстрація кінофільмів, чи то лекції, бесіди, колективні перегляди телевізійних передач, спортивні змагання тощо.

Привабливе наочна агітація Будинку культури — яскрава, лакована, дохідлива. На почесному місці — фотографії кращих виробничників та активістів культзакладу. Ряд стендів розповідають про діяльність гуртків художньої самодіяльності та спортивних секцій. Милують око змістовні і цікаві оформлені стіннівки, фотогазети, бібліотечні плакати, стенди із злободенними матеріалами

з журналів та газет. Наочність постійно поповнюється. Популярністю користуються виставки робіт дітей «Умілі руки». Це — малюнки, вишивки, м'які іграшки та інше. Завжди з нетерпінням чекають відвідувачі Будинку культури фотозвітів про чергові екскурсії, колективні виїзди на лоно природи.

Гордість Будинку культури — гуртки художньої самодіяльності, зокрема, драматичний. У ньому беруть участь понад 20 любителів театального мистецтва. Поряд з ветеранами сцени — Марією і Василем Абрамчуками, Ганною Голик, Любов'ю Ігнатовою, Ярославом Стефанюком, Федором Лукашем, Олександром Степанюком, Василем Михайлюком — до чарівного мистецтва джерела прилучилася і велика група молоді. Працює драмколектив постійно, ритмічно, без авралів і спадів. Але чергова прем'єра завжди викликає особливе пожвавлення. В той час Будинок культури перетворюється в покривельні, стоярні майстерні, художній салон. Тут шийють костюми, виготовляють декорації та необхідні меблі. Ідуть напружені репетиції. Окрім самих учасників на них присутні любителі мистецтва, майбутні глядачі. До їх зауважень прислухаються режисер і виконавці, адже вистава готується саме для таких, як вони.

Так було і нинішнього року, коли на честь знаменних дат — 110-річчя з дня народження В. І. Леніна, 35-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні та 40-річчя возз'єднання Буковини з Радянською Україною було здійснено постановку п'єси М. Анкілова «Солдатська вдова». Нова робота аматорів особливо сподобалась глядачам. Її високо оцінило журі обласної «Театральної весни».

Добре виконували свої ролі Ганна Голик, Василь Михайлюк, Ярослав Стефанюк, Любов Ігнатова, Рая Рошка, Стефанія Жалоба.

Високий організаційний рівень, чіткий розподіл обов'язків і взаємодопомога — в значній мірі сприяли успішній виставі.

Нещодавно на обласному огляді художньої самодіяльності Чернівецького облвідділу УТОГ з цікавою програмою виступали учасники естрадного, танцювального гуртків Садгирського будинку культури. У художньому читанні відзначилися Любов Медведєва, Анатолій Наумов, Валентина Довга. Їх виступи вирізнялися художньою довершеністю.

Тепер учасники художньої самодіяльності культзакладу готуються до великого тематичного концерту, присвяченого 40-річчю возз'єднання Буковини з Радянською Україною.

Ця програма буде показана в ряді сіл і райцентрів області для членів нашого Товариства. Адже міцний зв'язок з ними налагоджений здавна і всі вистави і концерти вони дивляться із задоволенням.

Відрадні успіхи і у садгирських спортсменів. Футбольна команда не раз відзначалася на республіканських змаганнях. Буковинці добре знають імена Федора Стрільця, Бориса Незищука, тренера футболістів В. П. Михайлова.

Тісний зв'язок культзакладу з виробництвом. Партійна, комсомольська, профспілкова організації та первинна організація УТОГ надають велику допомогу культпрацівникам. Все це сприяє популярності Садгирського будинку культури серед глухих.

М. ЛОЄВ,
режисер міжобласного Будинку-театру вчителя.
м. Чернівці.

ЗАПИТУЙТЕ — ВІДПОВІДАЄМО

Дорога редакція! Настало літо, і мені, як і багатьом жінкам, хочеться бути особливо привабливою. Надрукуйте, будь ласка, поради лікаря-косметолога.

Людмила З.
м. Львів.

КОСМЕТИЧНІ МАСКИ

Зовнішня краса — поняття відносне і мінливе, постійних еталонів її не існує. Універсальною формою краси молодих людей є здорова, чиста, еластична шкіра, привітна усмішка, білосніжні зуби, акуратна зачіска, треноване тіло.

Зовнішність людини значною мірою є показником загального здоров'я. Будь-яке відхилення в діяльності внутрішніх органів позначається на зовнішньому вигляді, особливо на шкірі обличчя. Раннє старіння викликають душевні потрясіння, психічні травми, важкі переживання. Гарним робить обличчя жвавий погляд, щира усмішка.

Пом'якшують, очищують шкіру косметичні маски. Готувати суміш для маски краще перед процедурою. Обличчя і шию протерти лосьйоном. Для нормальної шкіри рекомендується яєчно-олійна та лимонна маски.

Яєчно-олійна. Один жовток розтерти з олією, накласти на обличчя і шию. Тримати 20 хвилин. Курс — 10 масок, краще робити через день.

Лимонна (тонізує і відбілює). Лимон розрізати на дольки, залити горілкою і витримати тиждень. Змочити вату і нанести на обличчя тонким шаром. Потримати 20—25 хвилин.

Вітамінні маски бажано робити щодня або через день. Курс — 20 процедур.

Розумна і систематична турбота про шкіру обличчя, правильне застосування засобів і методів гігієнічної косметології допоможуть зберегти молодість.

В. КАЩЕНКО,
лікар.

ГАБРОВСЬКІ УСМІШКИ

Габровцю запропонували найнятися на роботу. Він спитав, скільки йому будуть платити.

— Спочатку вісімдесят левів, а потім — сто.

— Гаразд, — відповів габровець. — Я неодмінно наймусь, але... потім.

У гастрономі габровець вибив чек на сто грамів ковбаси. Продавець подає йому пакет разом з гірчицею.

— Але я не хочу гірчиці, — почав відмовлятися покупець.

— Та беріть, вона безплатна, до ковбаси!

— Тоді поверніть мені гроші за ковбасу і дайте мені тільки гірчицю.

Його вершині, яка завмерла в атакуючому кидку. В урочистій тиші ми слухаємо історію створення пам'ятника, історію всесвітньо відомого фотознімка фронтового кореспондента, на якому зафіксовано безсмертний подвиг політрука Єременка Олексія Гордійовича. Пам'ятник увіковічний той момент, коли політрук піднімав під шквальним ворожим вогнем в атаку бійців. «Комуністи, вперед!» — були його останні слова.

Біля підніжжя монумента ми побачили молодих воїнів, які приймали присягу. Вони давали клятву захищати Вітчизну так, як це робив політрук Єременко, як це робили відомі і невідомі герої, доки струменіла в їх жилах кров, доки билося серце.

О. ХЛЕБНИКОВ,
заст. директора з виховної роботи.

ПЕРЕМОГЛИ ЗАВЗЯТІ

Не часто радував любителів спорту червень хорошою погодою. То дощ, то спека. Та під час проведення першості Київського облвідділу з футболу погода ніби змілюстилася.

Добре підготовлена спортивна база — дощі сприяли ростові трав на стадіоні — чітка робота суддівської колегії, очолюваної суддею республіканської категорії, майстром спорту СРСР В. Ощепковим — все це дало змогу провести змагання на належному рівні.

Слід зауважити, що першість проводилась за новою системою. В ній взяли участь лише виробничі колективи. Для школярів такі змагання буде проведено восени.

Крім спортсменів Палацу культури імені А. В. Луначарського, КДВО «Контакт», «Київпродмашу», у змаганнях вперше виступили футболісти «Червоного екскаватора». Дебютували вони першого дня вдало. 4:2 — результат поединку з футболістами «Київпродмашу».

Цікавою була зустріч команд КДВО «Контакт» і Палацу культури ім. Луначарського. Перемогу здобули спортсмени команди культзакладу — 4:2. Вони і стали чемпіонами облвідділу.

У боротьбі за друге місце всі три команди були рівними. Лише краща різниця забитих голів розподілила місця так: 2-е — КДВО «Контакт», 3-е — «Київпродмаш» і 4-е — «Червоний екскаватор».

Після закінчення чемпіонату області футболісти продовжать підготовку до першості УРСР. Найближче випробування, яке їх чекає, це — першість Облради ДСТ «Спартак».

В. КУЛІБАБЕНКО.

Редактор **П. БУЛАТОВ.**

КУДИ ПІТИ ВЧИТИСЯ ХЕРСОНСЬКЕ МЕДИЧНЕ УЧИЛИЩЕ

оголошує

прийом учнів на I курс в групу глухих та слабобачущих за спеціальністю зубний технік. Строк навчання три роки і шість місяців.

На навчання приймають юнаків та дівчат (глухих і слабобачущих) віком до 30 років, що закінчили 12 класів школи глухих, 10 класів школи слабобачущих з обсягом знань за 8 класів масової школи.

До заяви на ім'я директора з зазначенням спеціальності необхідно додати:

1. Документ про освіту (в оригіналі);
2. Автобіографію;
3. Медичну довідку (форма 286);
4. Чотири фотокартки розміром 3х4 (без головного убору);
5. Направлення з облвідділу УТОГ;
5. Витяг з трудової книжки для працюючих.

Свідчення про народження і паспорт пред'являються особисто.

Прийом заяв проводиться до 31 липня, вступні екзамени — з 1 серпня 1980 р. з таких предметів: російської або української мови (письмово) і математики (усно).

Особи, що закінчили школу з відзнакою і мають похвальні грамоти, приймаються без вступних екзаменів.

АДРЕСА УЧИЛИЩА:
325008, м. Херсон, Бериславське шосе, 22. Тел. 5-47-03.

**ПРИЙМАЛЬНА КОМІСІЯ
МЕДУЧИЛИЩА.**

РАДІСНІ КАНІКУЛИ

От і канікули... З яким нетерпінням чекали їх цілий рік хлопчики і дівчатка Криворізької школи глухих дітей. І ось вони, довгождані, прийшли. До послуг молодих громадян парк, річка, яскраві піонерські багаття, світлі, просторі приміщення піонерського табору.

У нинішньому навчальному році діти нашої школи, як і в минулому, відпочивають у піонерському таборі «Сонечко», що належить профспілці працівників освіти.

Залюбки граються дітлахи на просторому дворі, де гарно оформлені газони, вічнозелені ялинки, білоріччя красуні берізки, стадіон та павільйон для відпочинку. Але і подвір'я прикрашено портретами космонавтів, картинами з казок та оповідань.

Табірний день розпочинається ранковою зарядкою, яка приносить бадьорість і добрий настрій. Цієї ж пори практикуються так звані трудові десанти, під час яких діти впорядковують територію табору.

Після смачного сніданку піонери ідуть до парку, на рибалку, працюють залюбки у різних гуртках. Вечорами відбуваються спортивні ігри, виступи художньої самодіяльності, зустрічі з ветеранами війни та праці.

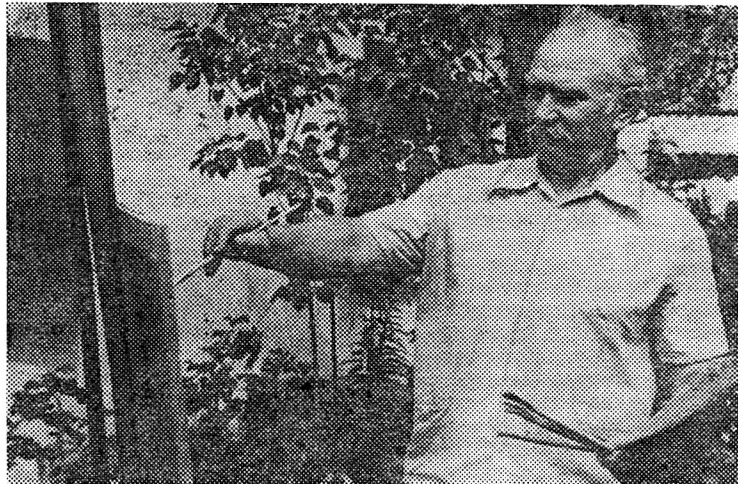
Активними учасниками всіх піонерських заходів є брати Колодін Андрій та Ігор, О. Філіпчик, А. Адамська, В. Бригалда.

А нещодавно в групі глухих дітей проведено цікавий збір: «Два світи — два дитинства». На ньому Алла Адамська розповіла про життя дітей у капіталістичних країнах, а Андрій Колодін — про життя радянських дітей.

Групою злагоджено керують вихователі Л. І. Рева та В. Н. Кузнецова.

Слід зазначити, що відпочинком у піонерському таборі діти дуже задоволені.

К. ГОФ,
вчитель.

За професією М. Г. Лужков — культпрацівник, а за покликанням душі — художник. У вільний від роботи час Микола Гаврилович любить поблукати з мольбертом по мальовничих околицях м. Лебедин Сумської області, де він працює директором Будинку культури глухих.

Як живописець-любитель, М. Г. Лужков вже не раз брав участь у районних художніх виставках, його твори здобували високу оцінку відвідувачів.

Фото **Й. МІНДЕЛЯ.**

ЕКСКУРСІЯ У ГЕРОЇЧНЕ МИНУЛЕ

Днями робітники Ворошиловградського УВП здійснили захоплюючу екскурсію по місцях бойової слави радянських воїнів. Вони стали першими учасниками нового екскурсійного маршруту «Доки б'ються серця», організованого Ворошиловградським бюро мандрівок і екскурсій.

З великим інтересом і хвилюванням знову оглядали відомі нам раніше пам'ятники і оживали одягнуті в бронзу і граніт воїни, збирались у полки і дивізії шахтарі, машинобудівники, залізничники, які віддали своє життя у боротьбі з фашистською навалюю за наше щасливе сьогодення.

Екскурсія розпочалася у сквері Перемоги. Ми часто проходили біля пам'ятника, встановленого у сквері, але тільки в цей день визнали, що саме тут на початку війни був сформований з жителів Ворошиловградщини легендарний 569-й, орденів Олександра

Невського, Богдана Хмельницького, Суворова, Кутузова полк, який закінчив свій славний бойовий шлях у Берліні.

Глибоку пам'ять про прізнні роки війни зберігає парк культури і відпочинку ім. Горького. Тут народилася, звідси розпочала свій переможний шлях на Берлін, усталена шахтарська дивізія. Шахтарі-воїни стояли на смерть, їх стійкість і хоробрість наводили жах на фашистів. На Братську могилу солдатів, командирів і комісарів, що міститься у парку, ми поклали живі квіти.

З парку наші автобуси вирушили на Бахматський шлях — овіяну легендами дорогу, котра пам'ятає чумаків, наскоки диких орд, юрми біженців і фашистські танки. Ми ідемо до комісара Олексія, як всі з любов'ю називають його.

Над навколишніми селами і полями височіє курган і постає на